

Hồi 01

*Giữa Tiệc Mừng Thọ: Điền Trang Chủ**Biến Cố Phát Sinh: Hoạt Động Nhân*

hưa bao giờ Tiểu Cát Tử phấn khích như lúc này. Có lẽ phu nhân cũng nhận thấy và không còn oán trách ta đã quá nuông chiều y?

Để đáp lời nam nhân đang buông lỏng dây cương cho đôi tuấn mã đi song hành, nữ nhân ngồi trên lưng tuấn mã đi bên cạnh chợt buông tiếng thở dài:

- Thiếp nào dám trách tướng công nuông chiều Tiểu Cát Tử. Huống chi có cho Tiểu Cát Tử đi theo chúng ta lần này cũng giúp y mở rộng tầm kiến văn. Nhưng dẫu sao thiếp vẫn lo và hằng mong Tiểu Cát Tử cố gắng khổ luyện, không bị gián đoạn công phu dù chỉ một ngày.

Nam nhân gật đầu và nở một nụ cười trấn an:

- Vấn đề này thiết nghĩ phu nhân đã cùng ta bàn luận khá nhiều, nên lần này không cần đề cập đến. Tuy nhiên cách phu nhân giáo huấn Tiểu Cát Tử xem ra quá khắc khe, chỉ lợi sẽ bất cập hại.

Để thay cho lời minh chứng, nam nhân hất hàm, hướng về phía một tiểu đồng nam đang hí hửng trên lưng tuấn mã khác, vừa tung tăng đi tiếp vừa đưa mắt qua lại nhìn dọc nhìn ngang. Nam nhân bảo:

- Cũng vì phu nhân quá khắc khe nên mãi đến lúc này Tiểu Cát Tử dù đã mười ba nhưng đây là lần đầu tiên mới được hưởng thụ thú vui du sơn ngoạn thủy. Phu nhân không thấy cảm thông cho tâm trạng một đứa bé hay sao?

Một lần nữa nữ nhân lại thở dài:

- Thiếp cũng biết làm như thế là tổn hại cho quãng đời vô tư hồn nhiên của nhi tử. Nhưng vì đường đời hiểm ác khó lường khiến thiếp không thể không lo lắng cho tương lai. Tướng công thử nghĩ xem, nhớ ngày nào đó có người tình cờ phát hiện ra một xuất xứ sư thừa của Cát Gia, lỡ có chuyện gì khiến phu thê chúng ta mệnh chung, nếu chỉ còn lại một mình Tiểu Cát Tử thì sao đây?

Nam nhân vụt nghiêm giọng:

- Đã trăm năm trôi qua, mấy đời Cát Gia đều nơm nớp lo sợ điều này nhưng may thay tất cả đã chôn vùi vào dĩ vãng. Sở học bá đạo thuở nào của tiền nhân vẫn chưa một hậu nhân nào của Cát Gia chịu bỏ công tìm tòi và thử luyện. Ta nghĩ sẽ không ai dễ dàng liên tưởng và nhận biết có mối liên quan giữa Cát Gia và nhân vật trăm năm trước từng nhờ Câu Hồn Phi Liên Sách gây chấn động khắp võ lâm. Can cố gì phu nhân cứ nghĩ mãi đến chuyện không hay?

Cười gượng, nữ nhân vừa nói vừa lắc đầu từng chập:

- Thiếp là nữ nhân, đờm lược và dững khí đầu thể sánh bằng tướng công. Vì thế, thật tâm mà nói, thời gian mười lăm năm trở thành người nhà của Cát Gia, được tướng công cho biết toàn bộ ẩn tình lâu này Cát Gia vẫn giấu, thì cũng làm mười lăm năm thiếp sống trong tâm trạng phập phồng lo sợ. Và cho dù thiếp đã từng tự trấn an, cho dù cho là nỗi lo sợ huyền thoại đó sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng không hiểu sao cứ mỗi lần ngắm nhìn Tiểu Cát Tử, hậu nhân duy nhất lúc này của Cát Gia thì thiếp lại thấy bồn chồn.

Nói đến đây, nữ nhân chợt nghiêng người và nắm lấy bàn tay nam nhân đi bên cạnh, giọng nói đầy ý cầu khẩn:

- Hay là... chúng ta quay về thôi tướng công. Tiệc mừng thọ lục tuần của Điền gia, chúng ta không đến cũng không sao. Huống chi giữa Điền Gia và Cát Gia nào có giao tình trọng hậu gì cho cam. Mong tướng công chịu ý thiếp lần này.

Nam nhân nọ thoáng rúng động. Nhưng sau đó, bằng cử chỉ vừa bực vừa quả quyết, nam nhân hất tay nữ nhân ra:

- Phu nhân định biến Cát Hiểu Kỷ này thành người bất nghĩa ư? Hay nỗi lo vô nghĩa đã làm cho phu nhân mù quáng? Phu nhân đừng quên, đây là chúng ta đi mừng khánh thọ lục tuần của Điền Gia. Điền đại hiệp tiền bối, đâu phải đi giao phong với đại địch và không có ngày trở về.

Thái độ của nam nhân làm cho nữ nhân giận dữ. Thu tay về, nữ nhân gay gắt:

- Nếu là vậy, thiếp sẽ đưa Tiểu Cát Tử về. Tướng công cứ tùy tiện làm theo ý tướng công.

Và để chứng tỏ bản thân luôn có tính khí cương cường quyết đoán, nữ nhân lập tức giục ngựa tiến lên, đi nhanh về phía tiểu đồng vẫn đang tung tăng ngồi trên lưng tuấn mã với vẻ hớn hở ra mặt.

Nhưng trước khi nữ nhân có thêm bất kỳ phản ứng nào khác, ở xa xa phía trước bỗng có chuỗi thanh âm sang sảng vang lên:

- Phu phụ Cát Gia, Hứa Xương nghĩa hiệp Cát Hiếu Kỳ và Từ Đồ Lan Tiên Tử đến.

Đó là tiếng xướng danh và điều này làm cho tiểu đồng bỗng quay đầu lại cười khanh khách:

- Chúng ta từ Hứa Xương xa xôi đến đây, không ngờ họ vừa nhìn thoáng qua đã biết rõ từng tính danh của mẫu thân và phụ thân. Chứng tỏ bốn chữ Hứa Xương nghĩa hiệp chẳng phải tầm thường.

Trong quãng thời gian đó Cát Hiếu Kỳ cũng kịp giục ngựa tiến lên đuổi theo nữ nhân nọ là Từ Đồ Lan, vừa gạt đầu tán đồng nhận định của tiểu đồng:

- Đã là nhân vật hữu danh thì bất kỳ chúng ta ở đâu, quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc đều biết. Nhưng Cát nhi đừng quên, nhân vật chúng ta sắp đến bái phỏng. So về uy danh còn bao trùm rộng khắp hơn Cát gia chúng ta nhiều. Cát nhi chớ quá đắc ý vội.

Nụ cười vẫn tiếp tục đọng trên môi Cát Hiếu Kỳ khi nghe Từ Đồ Lan thở dài vì thấy một nhóm người vận y phục gia nhân đang từ xa tiến lại gần:

Họ lần lượt đỡ lấy từng sợi dây cương do Cát Hiếu Kỳ và tiểu đồng giao cho. Không chỉ có thế, họ còn nghiêm cẩn cúi mình thủ lễ, dù đối với tiểu đồng chỉ là một đứa bé:

- Ất hẳn đây là lệnh lang của phu phụ Cát đại hiệp. Chỉ còn một quãng ngắn nữa là đến tề trang. Công tử xin cứ giao tuần mã cho bọn tiểu nhân chăm sóc.

Được gọi là công tử, tiểu đồng đắc ý, vừa nhảy rời khỏi tuần mã vừa cất cao giọng huênh hoang:

- Bốn thiếu gia là Cát Hiếu Phong, lần đầu gặp chư vị quả là tam sinh hữu hạnh.

Cũng miễn cưỡng trao dây cương cho gia nhân Điền gia, Từ Đồ Lan chột chĩnh sắc nhìn và trách tiểu đồng:

- So về niên kỷ và bối phận, sao người không lễ độ gọi họ là thúc thúc? Ai cho phép người hợm mình, xưng là thiếu gia? Ta đã dạy người như thế sao?

Cát Hiếu Phong sợ hãi cúi đầu và len lén nhìn, như không hiểu vì sao mẫu thân lại có sắc mặt nghiêm nghị, không đúng với cảnh ngộ thực tại là Cát Hiếu Phong đang được song thân đưa đi du sơn ngoạn thủy.

Cát Hiếu Kỳ vội tiến đến gần, chòang tay lên vai Cát Hiếu Phong, cao vừa đúng ngang tầm ngực Hiếu Kỳ:

- Làm người sống trên đời cần phải giữ lễ nghi tiết tháo, lời giáo huấn của mẫu thân tốt nhất hài tử luôn ghi nhớ trong lòng. Còn bây giờ, nào, chúng ta mau theo mọi người nhập trang. Rồi hài tử sẽ được tận mắt chiêm ngưỡng uy phong凛 liệt của Điền trang chủ Điền đại hiệp, cùng nhiều nhân vật thành danh khác trên giang hồ.

Lời của Hiếu Kỳ khiến Hiếu Phong phấn khích, mọi sợ hãi về sự nghiêm khắc của mẫu thân vụt tan biến đi. Nó hơn hởi đi theo phụ thân bắt đầu nhập vào đoàn người đông đảo từ mọi hướng đang tiến về Điền gia trang. Và Hiếu Phong nào biết rằng suýt chút nữa mẫu thân đã đưa nó quay về nếu những gia nhân Điền gia trang không kịp lúc xuất hiện và xướng rõ tính danh song thân nó.

Chính vì lẽ này, dù bây giờ buộc phải đi cùng phụ tử Hiếu Phong, nhưng suốt quãng đường ngắn ngủi còn lại dẫn vào Điền gia trang, sắc mặt của Tư Đồ Lan lúc nào cũng trầm mặc, lộ vẻ miễn cưỡng rõ rệt.

Nhận thấy điều đó, Cát Hiếu Kỳ liền nhân lúc mọi người xung quanh không một ai để tâm, nghiêm đầu phụ nữ và nói vào tai Tư Đồ Lan:

- Nhất Bang, Tam Bang, Nhị Giáo và Thất Đại Phái đều đủ mặt, cho thấy nỗi lo lắng của phu nhân là vô căn cứ. Nếu vẫn còn ưu tư, phu nhân nên giữ kín trong lòng, đừng để mọi người thấy chúng ta, phu phụ Hứa Xương nghĩa hiệp lại có lúc không đồng tâm hiệp lực.

Thở hắt ra một hơi, Tư Đồ Lan cố tạo ra vẻ mặt tươi tỉnh:

- Đa tạ tướng công nhắc nhở. Nhưng chỉ lần này thôi, từ nay về sau chỉ khi nào Tiểu Cát Tử đến tuổi trưởng thành thiếp mới yên tâm cho y bôn tẩu giang hồ.

Cát Hiếu Kỳ mỉm cười:

- Phu nhân cứ yên tâm. Sau lần này ta sẽ giao hết mọi việc cho phu nhân định liệu. Tốt lắm, có tươi tỉnh như thế chúng ta mới đúng là đôi phu phụ nghĩa hiệp thành Hứa Xương vẫn được quần hùng ngưỡng mộ.

Cát Hiếu Kỳ vừa dứt lời, từ xa xa phía trước liền có tràng cười hào sảng cất lên vang dội:

- Cát lão đệ nói như thế e chưa đúng lắm. Vì nào phải quần hùng chỉ ngưỡng mộ thanh danh của phu phụ Hứa Xương nghĩa hiệp mà thôi. Trái lại, hầu như bất kỳ một bang môn phái nào cũng có chí ít một người từng tiếp nhận hành vi nghĩa hiệp của phu phụ Cát lão đệ. Lời nói của lão phu Điền Tử Khẩu này là đúng hay sai, chư vị?

Tiếp nối theo câu phát thoại hàm chứa luồng trung khí hùng hậu đó, thì hầu hết mọi người đương diện đều cất lời phụ họa hò reo:

- Điền lão trang chủ nói không sai.

- Suốt đời bôn ba, vì giang hồ trừ ma vệ đạo, không ai không biết đến uy danh lẫy lừng Hứa Xương Nghĩa Hiệp. Phu phụ Cát đại hiệp quả đúng là đôi thần tiên hiệp lữ, là nhân trung chi kiệt, là ngọc thụ lâm phong của giang hồ đương đại.

Tuy tươi cười hơn hở nét mặt, nhưng khi đáp lời, phong thái của Cát Hiểu Kỳ vẫn biểu lộ khiêm nhu:

- Cát mỗ và chuyết thê xin đa tạ lòng hậu ái của chư vị. Tuy nhiên phu thê mỗ vẫn còn nhiều áy náy, thẹn với lòng vì là chưa làm được gì nhiều cho võ lâm như tâm tư hằng mong muốn. Mai hậu xin nhờ chư vị đồng đạo chỉ giáo thêm.

Lúc Cát Hiểu Kỳ đang nói, dòng người phía trước đã tản hai, phân khai về hai bên, để lộ lối đi chính giữa cho một lão nhân uy nghi quắc thước và khả kính sải từng bước dài về phía Cát Hiểu Kỳ.

Vẫn đi bên cạnh Cát Hiểu Kỳ, Hiểu Phong bỗng vang lên:

- A, chỉ cần nhìn thân thái này hài nhi cũng biết lão bá đây chính là Trang chủ Điền gia trang, Nhất Tụ Thiên Kim Điền đại hiệp.

Đi phía bên kia của Cát Hiểu Phong, Tư Đồ Lan một lần nữa chỉnh sắc, nghiêm nghị nhìn Hiểu Phong:

- Danh tự của Điền đại hiệp đâu thể để một đứa bé như ngươi lấy làm trò đùa. Hãy khấu đầu tạ lỗi Điền đại nhân mau.

Bị mẩu thân quả mắng, Cát Hiểu Phong lấm lét lo sợ.

Thật may, lão nhân uy nghi nọ đã vội sải thêm một bước dài, dừng ngay trước mặt Cát Hiểu Phong và vừa cười vừa ngắm nghía khắp thân nó:

- Dường như phu nhân đã trách oan lệnh lang rồi. Khá lắm, đúng là hổ phụ sinh hổ tử, thoát nhìn đã đoán biết lão phu là ai, kiến văn như lệnh lang quả hiếm có.

Nói xong, lão nhân chợt giương mắt nhìn Cát Hiểu Kỳ:

- Cốt cách của lệnh lang chính lão phu đây cũng ngưỡng mộ. Nếu Cát lão đệ không chê bỏ, lão quyết đem tâm phạm Ngự Phong Kiếm tặng cho lệnh lang gọi là quà diện kiến.

Mọi người đương diện vừa nghe thế đều tỏ vẻ sửng sờ, ngay chính Cát Hiểu Kỳ cũng có tâm trạng tương tự. Và điều này làm cho Cát Hiểu Phong vỡ lẽ, ắt hẳn tâm pháp Ngự Phong Kiếm phải là tuyệt học hữu danh từng làm nhiều người kinh tâm vỡ mật, đồng thời có lẽ chưa hề có bất luận ai được lão nhân nọ ưu ái như bản thân Cát Hiểu Phong đang thụ hưởng.

Vì hiểu như thế nên Hiểu Phong ngược mắt nhìn phụ thân rồi nhìn qua mẫu thân. Và nhờ nhìn thế này, Hiểu Phong mới biết phản ứng của song thân không hoàn toàn giống như nhau. Vì trái lại với nét mặt tươi vui của phụ thân, Hiểu Phong phát hiện ở mẫu thân đang lộ vẻ miễn cưỡng không thể giấu được nó. Do đó, niềm vui của Hiểu Phong không được thập toàn dù có nghe phụ thân háng giọng bảo:

- Trong mọi sở học của Điền trang chủ chỉ có Ngự Phong Kiếm mới được xem là tuyệt học thượng thừa và chưa hề gặp đối thủ. Sao hài tử không mau khấu tạ lòng hậu ái của Điền lão bá?

Với thái độ kém vui, Hiểu Phong vội khom người thủ lễ và tìm lời từ khước:

-Tiểu điệt nhi Cát Hiểu Phong ấu trĩ vô tri, nào dám tiếp nhận sự tài bồi của Điền lão bá, tâm pháp này...

Nhưng lão nhân nọ đã xoa đầu và mỉm cười với Hiểu Phong:

- Cát thế điệt chính là Nhân Trung Chi Long Phụng, hoàn toàn xứng đáng tiếp nhận tâm pháp này. Trừ phi...

Lão nhân chuyển mục quang nhìn qua Tư Đồ Lan:

- Có người chê, cho sở học của lão phu không cao minh bằng sở học truyền đời của Cát gia.

Chạm phải mục quang của lão nhân, Tư Đồ Lan rùng mình và đành mở miệng hối thúc Cát Hiểu Phong:

- Điền lão bá đã nói thế. Hiểu Phong, hài tử hãy nhận cho Điền lão bá vui.

Bật cười dài mãn nguyện, lão nhân họ Điền liền lấy từ trong người ra một quyển sách mỏng và trao cho Cát Hiểu Phong. Không cần chờ nghe Hiểu Phong nói lời tạ ân. Sau đó, Điền lão nhân cất cao giọng gọi mọi người:

- Chư vị không quản ngại đường xá xa xôi, đã nể mặt và cùng đến đông đủ thế này, nếu tề xá đón tiếp có chỗ nào không chu đáo cũng xin chư vị lượng thứ cho. Còn bây giờ, hãy để lão phu làm tròn trách nhiệm gia chủ, cung thỉnh chư vị cùng lão phu nhập trang. Mời!

Và Điền lão nhân đi trước khai lộ, đưa quần hùng đủ mọi thành phần cùng tiến vào trang.

Điền gia trang có lối kiến trúc được gọi là Tứ Hợp Thiện, vừa kín đáo vừa tỏ rõ bề thế, xứng đáng với danh xưng Đại hiệp của chủ nhân. Khiến cho quần hùng khi đã bước vào trong cứ ngỡ là tứ bề đã bị vây bọc bằng những dãy nhà thâm nghiêm cổ kính.

Với một sảnh rộng ở trung tâm và bốn bề Đông Tây Nam Bắc đều có các dãy nhà che ngang tầm nhìn, địa hình của Điền gia trang như ai ai cũng thấy là chỉ có một lối nhập xuất duy nhất thuộc phương vị Đông Nam, làm cho quần hùng có chung tâm trạng ngưỡng mộ phong thái quang minh lỗi lạc của vị chủ nhân Điền gia trang.

Vì nếu không phải thế và nếu Điền lão trang chủ là nhân vật có thái độ đề phòng tất vị thế của Điền gia trang phải có thêm lối hậu, một lối thoát thân cần phải có giá như Điền gia trang bị cường địch uy hiếp tấn công.

Đằng này Điền gia trang không hề có lối hậu. Đủ hiểu danh vị đại hiệp của Trang chủ Điền gia trang không phải ngẫu nhiên mà có và Điền lão trang chủ quả đúng là hạng người hiệp cốt nhân tâm.

Giữa sân rộng vốn kê sẵn mấy mươi bàn và lúc này gia nhân của Điền gia trang tất bật sắp bày mọi thứ sơn hào hải vị để khoản đãi hàng trăm khách.

Trong cương vị Thọ tinh, chủ nhân của tiệc thọ lục tuần, Điền lão Trang chủ một lần nữa sang sàng khoa tay mời:

- Cùng chư vị đồng đạo giang hồ, kể cả Hắc Bạch lưỡng đạo. Để hôm nay chư vị có thể phóng tâm cùng lão phu chung vui bữa tiệc mừng. Lão phu xin kính báo, đến chính Ngọ, Điền Tự Khẩu này sẽ rửa tay gác kiếm. Và từ giờ khác đó trở đi lão phu sẽ bỏ ngoài tai mọi chuyện giang hồ, mãi mãi vui hưởng thú tiêu dao, nguyện sống kiếp hạc nội mây ngàn, cho đến ngày hưởng hết tuổi thọ trời ban.

Đoạn nâng cao chén rượu, Điền lão nhân cười hào sảng:

- Chén rượu đầu tiên lão phu xin mời toàn thể chư vị bằng hữu võ lâm. Nào, cạn.

Khác với lúc nguyện ý trao tâm pháp Ngự Phong Kiếm cho Cát Hiểu Phong, lời tuyên cáo lần này của Điền lão nhân không làm cho quần hùng sững sờ, vì có vẻ như ai ai cũng biết trước việc này. Và không ít người đã lấy đó làm mừng, nhất là những nhân vật Hắc đạo. Bởi từ nay về sau họ sẽ không còn ngại những hành vi có phần bất minh của họ bị Điền lão nhân gây khó dễ nữa.

Và diễn biến xảy ra quá đúng như lời Điền lão nhân vừa nói. Những nhân vật chánh phái vì mừng cho Điền lão nhân rồi sẽ có những ngày tiêu dao tự tại nên ai ai cũng hớn hởi cùng chủ nhân chung vui tiệc mừng. Số còn lại, mừng cho bản thân sẽ không còn bị Điền lão nhân sau này quấy rầy, họ cũng hể hả nâng chén và thật sự phóng tâm, hưởng dụng mọi sơn hào hải vị luôn được gia nhân Điền gia hầu dịch chu đáo.

Cảm khái trước cảnh này, Cát Hiểu Kỳ bỗng đứng lên:

- Suốt một đời hành hiệp giang hồ, được tận hưởng thời gian còn lại như Điền trang chủ quả là phúc phận mà ai ai cũng mong muốn. Sao Điền trang chủ không nhân dịp này, đưa Trang chủ phu nhân và lệnh thiên kim cùng đến dự phần cho vui?

Câu nói của Cát Hiểu Kỳ lập tức được nhiều nhân vật hưởng ứng. Họ thay nhau tán dương và nài nỉ Điền lão nhân cho họ một lần được diện kiến dung nhan thiên kiều bá mị của Điền phu nhân và ái nữ duy nhất của Điền gia.

Và điều này làm Điền lão nhân bối rối, chỉ biết gượng gượng biện minh:

- Mong chư vị lượng thứ cho. Thứ nhất, chuyết kinh chỉ là hạng thường nhân, vừa không biết võ công vừa xa lạ với giới giang hồ chúng ta, dù có muốn dự phần cũng ngại làm mất tửu hứng của chư vị. Thứ hai...

Bỗng có người lên tiếng, ngắt lời Điền lão nhân:

- Vậy còn lệnh ái? Nghe nói lệnh ái năm nay đã được mười lăm, mười sáu tuổi, được thừa hưởng dung nhan trầm ngư lạc nhạn của Trang chủ phu nhân. Không lẽ lệnh ái cũng không thừa hưởng luôn sở học thượng thừa của Điền đại hiệp?

Đưa mắt nhìn về hướng phát thoại, Điền lão nhân gượng cười:

- Đây là nguyên do thứ hai lão phu chưa kịp nói đến. Nhưng vì U Minh Lão Địa đã hỏi, lão phu phải thừa nhận tin tức của U Minh Song Lão quả thật tinh minh. Bất quá vẫn còn một chỗ thiếu sót. Đó là tỳ nhi Điền Tú Tú ngoài sự thừa hưởng dung nhan của mẫu thân còn hưởng luôn tuyệt chứng Hàn Âm Lục Mạch. Do đó, ẩn tình này lão phu nào dám tỏ cùng ai, mãi đến tuổi tứ tuần lão phu mới lập thành gia thất, được mỗi một cốt nhục lại không thể chân truyền sở học. Bởi vậy, đành mạo muội xin chư vị lượng thứ, chốn náo nhiệt này thật sự không phù hợp với thể chất của tỳ nhi.

Nang cao chén rượu khác, Điền lão nhân cất cao giọng, để giấu đi nỗi thất vọng về đường tỳ tử như vừa giải bày:

- Lão phu xin mượn hoa hiến phật, tự phạt một chén rượu vì đã phụ lòng thương tưởng của chư vị. Xin cạn.

Nhìn Điền lão nhân dù sâu muộn vẫn phải cạn chén rượu đầy. Cát Hiểu Phong bất nhân, xạ tia mắt oán ghét về phía hai lão nhân vốn ngồi cạnh nhau và một trong hai lão này chính là nhân vật vừa nài ép Điền lão nhân phải thổ lộ nỗi thống khổ trong lòng. Và Hiểu Phong ngang nhiên hỏi phụ thân:

- U Minh Song Lão nào vậy phụ thân? Như hài nhi chỉ nghe phụ thân đề cập đến hai nhân vật U Minh khác, gọi là U Minh Nhị Ma thì phải?

Hai lão nhân nọ nghe thế sầm nét mặt, khiến Cát Hiểu Kỳ phải vội mắng át Hiểu Phong:

- Đây nào phải nơi cho tiểu tử ngươi buông tuồng loạn ngữ? Trước mặt mọi người, hài tử phải gọi họ là U Minh Song Lão như cách Điền lão bá vừa gọi, Nghe chưa?

Và một lần nữa Cát Hiểu Phong lại gặp may. Điền lão nhân chột lên tiếng biện minh hộ Hiểu Phong:

- Đã là người bôn tẩu giang hồ và nhất là có hạng phong độ võ lâm như U Minh Song Lão đây, thì theo lão phu, xin chớ chấp nhất từng lời nói của trẻ con. Vả lại, có gọi là U Minh Nhị Ma thì đã sao? Chẳng phải nhị vị đây từng tự hào là đi không đổi tên, ngồi không thay họ và còn đắc ý với danh xưng như thế đó sao? Một lần nữa, mong nhị vị nể mặt lão phu, qua việc Cát thế diệt vừa được lão phu tin cậy phó thác tuyệt nghệ, chén rượu này lão phu xin được bồi tội thay cho Cát thế diệt. Cạn.

Phong thái và khí độ bất phàm của Điền lão nhân làm cho mọi người đương diện đều reo hò ngưỡng mộ. Vô tình xoá bỏ đi chút hiềm khích suýt xảy ra giữa Cát gia và U Minh Song Lão.

Tiệc vui vẫn kéo dài và người người đều chờ đợi thời khắc Điền lão nhân rửa tay gác kiếm như đã tuyên cáo.

Bỗng từ bên ngoài có một người tiến vào và đi thẳng đến chỗ Điền lão nhân.

Tư Đồ Lan cau mặt, thâm thì với Cát Hiểu Kỳ:

- Tướng công thử đoán xem, Thiết Địch Đoạn Kiếm Hạ Vi Lợi vì việc gì phải khẩn trương bẩm báo với Điền trang chủ vào lúc này?

Cát Hiểu Kỳ phì cười:

- Một người là Trang Chủ, người còn lại là Tổng Quản Điền gia trang, hôm nay là ngày Điền đại hiệp tuyên cáo thoái ẩn, thiếu gì những việc họ phải bàn định cùng nhau? Phu nhân chớ quá đa nghi khiến bữa tiệc kém vui.

Nhưng Tư Đồ Lan vẫn nghi nghi ngờ ngờ:

- Phận làm Tổng quản, đương nhiên họ Hạ phải tất bật với nhiều bộn bề lo toan. Nhưng dù sao mọi việc vẫn được chuẩn bị từ trước khó thể nào chấp nhận hành vi phá ngang bữa tiệc vui như thế này của họ Hạ. Thiếp nghĩ, ắt đã có chuyện bất ổn xảy ra.

Như minh chứng rằng sự nghi ngờ của Tư Đồ Lan là sự thật, mọi người đương diện chợt nhìn thấy Điền lão nhân đứng lên, sang sảng nói với mọi người:

- Điền lão phu chờ đợi rất cuộc vẫn xảy ra. Xin chư vị cứ khoan tâm và tiếp tục bữa tiệc vui. Lão phu sẽ quay lại, ngay sau khi kết liễu xong chút ân oán cuối cùng. Hầu mai hậu thành thơi vui hưởng thú điền viên.

Quần hùng chưa kịp xao động thì đến lượt Hạ Vi Lợi lên tiếng. Họ Hạ vừa nói vừa nhìn Điền lão nhân đi khuất dần ra ngoài Trang:

- Tệ trang chủ hành sự lúc nào cũng cẩn trọng. Mọi việc ổn cả và đúng chính Ngộ Điền trang chủ vẫn tiến hành việc rửa tay gác kiếm. Và trong lúc chờ đợi, Hạ mỗ với cương vị Tổng quản Điền gia trang xin mạn mời chư vị bằng hữu cùng cạn chén. Nào!

Nhưng với tâm trạng lo ngại mơ hồ, Tư Đồ Lan vội cất tiếng hỏi:

- Hạ Tổng quản có thể cho mọi người biết Điền trang chủ cần phải kết liễu ân oán với nhân vật nào không? Vì với sở học thượng thừa như Điền trang chủ, người dám tìm đến tận đây ắt không phải nhân vật tầm thường.

Câu nói của Tư Đồ Lan lập tức gợi tính hiếu kỳ cho mọi người. Và nhất loạt họ reo lên, đòi hỏi Hạ Vi Lợi phải cho họ biết tính danh của nhân vật dám tìm đến tận cửa Điền gia trang.

Không chịu nổi áp lực này, Thiết Địch Đoan Kiểm Hạ Vi Lợi đành miễn cưỡng giải thích:

- Chư vị có vặn hỏi Hạ mỗ cũng vô ích thôi. Vì mỗ chỉ biết đó là một nhân vật đến từ vùng Tái Bắc xa xôi, không báo danh cũng không có bái thiếp đệ trình.

Một câu niệm Phật chợt vang lên:

- Nếu là vậy, Vô Lượng Thọ Phật, Điền trang chủ làm sao biết đây là ai để bảo rằng sẽ cùng nhân vật đó kết liễu ân oán giữa họ?

Hạ Vi Lợi mỉm cười:

- Tất cả đều được Điền Trang Chủ tiên liệu. Và mỗ làm đúng những gì Điền Trang Chủ căn dặn. Hễ thấy nhân vật nào có hình dạng như thế, sắc phục như thế thì lập tức vào bẩm báo, vì đó chính là nhân vật Điền Trang Chủ đang chờ đợi.

Một câu niệm Phật khác lại vang lên:

- A Di Đà Phật, dựa theo những gì Hạ thí chủ vừa giải bày, lão nạp càng nghĩ càng cảm phục Điền lã thí chủ.

Từ Đồ Lan cau mặt:

- Giác Tuệ Thiên Sư có thể giải thích rõ hơn được không? Hà cơ gì Thiên sư có lời này.

Lão tăng được Từ Đồ Lan đặt câu hỏi liên đứng lên với một nụ cười từ hoà:

- Tiên Tử đã đoán đúng khi nhận định nhân vật tìm đến không phải hạng tầm thường. Vậy sao tiên tử không nghĩ thêm vì sao Điền lã thí chủ phải bỏ đi ra ngoài, thay vì cứ ở lại đây và cho vờ nhân vật đó vào để song phương tha hồ kết liễu ân oán.

Ngồi cạnh lão tăng Giác Huệ là một lão đạo. Và đến lượt lão đạo này đứng lên:

- Bần đạo hiểu rồi. Ý Phật huynh Giác Huệ muốn nói Điền Trang Chủ vì không muốn chút ân oán đó ảnh hưởng đến bữa tiệc vui hôm nay nên đã đơn thân ra ngoài, không làm mất tử húng của mọi người.

Giác Huệ gật gù:

- Điền lão thì chủ thật xứng danh đại hiệp, thà hứng chịu mọi hiểm họa một mình, quyết không thể để vạ lây cho những người không liên quan. Thạch Hư đạo huynh có thừa nhận lời nói của lão nạp lúc nãy là hoàn toàn đúng chẳng?

Lão đạo Thạch Hư thở hắt ra một hơi dài cảm khái:

- Vô Lượng Thọ Phật, tính khí của Điền Trang Chủ là thế nào ở đây ai ai cũng biết. Hà tất Phật huynh hỏi bần đạo câu đó, và nếu là vậy, có sao chúng ta không ra ngoài, một phần để trợ oai cho Điền Trang Chủ, phần khác là được tận mục sở thị lần cuối cùng bản lãnh thượng thừa cao minh của một bậc đại hiệp danh bất hư truyền?

Hạ Vi Lợi nghe thế thất kinh:

- Mong chư vị hãy nghe lời Hạ mỗ. Đó là trước hết mỗ xin thay mặt tệt Trang Chủ cảm kích chư vị đã có dạ quan hoài. Tuy nhiên, như lời Điền Trang Chủ căn dặn, Hạ mỗ mong chư vị cứ bình tâm. Một chuyện cón con như thế này Điền Trang Chủ thừa năng lực giải quyết, nào dám phiền đến đại giá của chư vị bằng hữu võ lâm?

Một trung niên đại hán vụt đứng lên:

- Hạ tổng quản bất tất phải lo ngại. Nhưng chính vì Điền đại hiệp thừa năng lực tự giải quyết mọi ân oán nên những kẻ hiếu võ như Kiều mỗ đây quyết không bỏ qua cơ hội cuối cùng này, để xem cho bằng được thần võ uy phong của Điền Trang Chủ. Và Kiều mỗ còn đoan chắc, nếu có thêm sự hiện diện của mọi người, Điền Trang Chủ sẽ vui hơn trong thời khắc tuyên cáo thoái ẩn. Nào chư vị, chúng ta đi thôi!

Được đại hán họ Kiều cổ súy, Tư Đồ Lan vội kéo Cát Hiểu Phong đứng lên:

- Đó là Kiều Trang Chủ của một trong Tam Trang oai chấn giang hồ. Nếu hài tử muốn tận mắt mục kích sở học uyên thâm của Điền lão bá thì hãy mau đi theo mẫu thân.

Mọi người bắt đầu bước đi, vô tình làm nghẽn lối xuất nhập duy nhất của Điền gia trang. Cát Hiểu Kỳ giữ tay Tư Đồ Lan lại:

- Nếu phu nhân muốn nhân cơ hội này chúng ta quay về thì tốt hơn nên chờ cho dòng người vãn bớt. Có nôn nóng đến mấy cũng cố nhẫn nại.

Tư Đồ Lan thở dài:

- Liệu tướng công có tin không, nếu thiếp bảo cứ càng lúc thiếp càng thêm mơ hồ sợ hãi, chỉ muốn mau chóng cùng tướng công an toàn hồi gia?

Cát Hiểu Kỳ gượng cười và nhìn quanh:

- Nơi đây có đến trăm người và đều là cao thủ đệ nhất nhân của toàn thể các bang hội võ lâm. Ta thật không hiểu điều gì đã khiến phu nhân lo sợ. Nhưng cũng không hề chi, vì chỉ một lúc nữa thôi mọi việc rồi cũng kết thúc.

Bất đồ từ phía sau Cát Hiểu Kỳ bỗng có chuỗi thanh âm lạnh lạnh vang lên:

- Mọi việc sẽ không dễ kết thúc như người nghĩ đâu, Cát Hiểu Kỳ.

Phu phụ Cát Hiểu kỳ quay phắt lại và sững sững trước mặt họ là hai gương mặt lạnh như băng của U Minh Song Lão.

Tư Đồ Lan cười nhạt:

- Nhi vị vẫn để tâm lời nói vô tri lúc nãy của tỳ nhi Cát Hiểu Phong? Cũng không hề gì, vì bốn chữ U Minh Nhị Ma đâu đủ để dọa nạt Hứa Xương Nghĩa Hiệp?

Một tiếng hừ lạnh bỗng vang lên và bây giờ là xuất phát từ phía sau đôi phu phụ Nghĩa Hiệp Hứa Xương, là hướng mà họ chỉ mới vừa quay lưng lại:

- Nhưng nếu có thêm Miêu Cương Tam Quái thì sao? Đã đủ để dọa nạt Nghĩa Hiệp Hứa Xương chưa?

Tình thế bỗng trở nên bất ổn lúc Tư Đồ Lan phát hiện thêm một nhân vật nữa chợt tiến đến đứng bên cạnh U Minh Nhị Ma. Và nhân vật này vừa tủm tỉm cười vừa tự đưa tay xoa vào cái đầu trọc bóng của chính bản thân y:

- Nếu là chưa đủ, hì hì... xin hãy cho Thốc Đầu Ông này dự chung phần.

Họ đã bị vây kín, phía trước là U Minh Nhị Ma và nhân vật kỳ quái tự xưng là Thốc Đầu Ông, còn phía sau thì qua thanh âm vừa nghe lại chính là Miêu Cương Tam Quái. Cát Hiểu Kỳ lập tức đưa mắt nhìn quanh. Sau đó vui mừng vẫy tay gọi Hạ Vi Lợi:

- Hạ Tổng quản!

Nghe Cát Hiểu Kỳ gọi, Hạ Vi Lợi mới nhìn qua đã hiểu ngay chuyện gì xảy ra. Nhưng Hạ Vi Lợi chưa kịp tiến lại gần thì bỗng nghe từ ngoài trang vang lên nhiều tiếng hô hoán náo loạn:

- Chao ôi...
- Lãnh Tuyệt Khi - Hoạt Độc Nhân?!

Những tiếng hô hoán này làm cho Hạ Vi Lợi tái mặt:

- Không thể nào, trừ phi Lãnh Độc Ma Quan sau cái chết năm mươi năm trước bây giờ lại hồi sinh tái thế.

Kể cả những nhân vật đang vây quanh phụ phụ Cát Hiểu Kỳ cũng động dung biến sắc, chứng tỏ bốn chữ Lãnh Độc Ma Quân ngay khi được Hạ Vi Lợi đề cập đã có chứa uy lực làm họ khiếp đảm.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, họ còn nghe từ ngoài trang dội vào hàng loạt những tiếng kêu thất thanh:

- Hãy mau chạy tránh y?!
- Chạy mau, kể cả hơi thở của y cũng có độc!

Tư Đồ La đưa mắt nhìn ra ngoài và hoàn toàn rúng động khi phát hiện có một thân hình dù lảo đảo vẫn gắng gượng tiến vào mỗi lúc một nhanh.

Tư Đồ Lan nắm chặt tay Cát Hiểu Phong, run rẩy nói với Cát Hiểu Kỳ:

- Bằng bất cứ giá nào chúng ta vẫn phải tìm lối thoát ra. Càng chần chừ, sinh mạng của chúng ta càng khó bảo toàn.

Cát Hiểu Kỳ vội kéo Tư Đồ Lan cùng lùi lại.

- Nơi nào có Hoạt Độc Nhân, nơi đó chỉ còn là tử khí. Chúng ta chỉ còn cách vượt qua dãy nhà, tìm lối thoát theo hướng khác mà đi thôi.

Nhưng Hạ Vi Lợi chợt ngăn lại:

- Không lẽ Cát đại hiệp chưa hề am hiểu địa hình Điền gia trang? Đây là một tuyệt cốc, phía sau có vực sâu muôn trượng và hai bên tả hữu đều bố trí trận đồ. Ngoại trừ Điền Trang chủ, chính Hạ mỗ cũng không thông tỏ cách xuất nhập trận.

U Minh Nhị Ma đồng quắc mắt nhìn Hạ Vi Lợi:

- Người nói thế nghĩa là sao? Người là Tổng quản, mọi người đến đây đều là khách mời của Điền gia. Điều này đồng nghĩa với việc người phải nghĩ cách mau mau đưa bọn ta an toàn ra ngoài. Nếu không...

Hạ Vi Lợi lập tức lấy vũ khí thành danh ra, đó là cây Thiết Địch với một đầu được luyện nhọn và sắc như phần chót đầu của một thanh kiếm.

Ngỡ họ Hạ muốn động thủ, U Minh Nhị Ma cùng cười vang:

- Người định vì lão thất phu họ Điền, đơn thân độc lực giao thủ với bọn ta ư?

Nào ngờ, Hạ Vi Lợi với vũ khí trên tay, chột ngang nhiên lao đến, chặn đường nhân vật đang lao đảo tiến vào:

- Nhị vị nói không sai. Hạ mỗ sẽ vì Điền gia, không phải để giao đấu với nhị vị mà là để giúp tất cả an toàn sinh mạng.

Đoạn Hạ Vi Lợi vận lực, quát thật to vào nhân vật nọ:

- Bạch Hộ Vệ. Ta là Hạ Vi Lợi, Hạ Tổng quản đây. Người có nghe ta nói không?

Tiếng quát quá lớn, khiến nhân vật nọ khựng lại:

- Lạnh! Ta nghe lạnh khắp toàn thân! Người là ai? Hãy ôm ta, hoặc đốt hộ ta một đồng lửa để sưởi ấm.

Hạ Vi Lợi rúng động, lùi lại một bước:

- Bạch Nhật Quang. Điều gì đã xảy ra cho người? Vì sao người bỗng biến thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân?

Nhân vật nọ bỗng bật cười hăng hắc:

- Lãnh Tuyệt Khi - Hoạt Độc Nhân?! Ta là Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân?!

Cát Hiểu Kỳ càng thêm rúng động, vội gọi Hạ Vi Lợi:

- Hạ Tổng quản mau lùi lại. Mọi biểu hiện của y đều cho thấy y đã hóa thành Hoạt Độc Nhân. Xung quanh y toát đầy độc khí. Đừng đến quá gần y.

Nghe thế, Hạ Vi Lợi đâm hoảng, vội nhảy lùi lại

Bất chợt Tư Đồ Lan kêu lên:

- Không đúng rồi. Họ Bạch chưa thật sự hóa thành Hoạt Độc Nhân, mọi người thử nhìn xem khóm hoa bên cạnh y thì rõ.

Cạnh nhân vật họ Bạch đang được xem là Hoạt Độc Nhân quả nhiên có một khóm hoa. Và lúc này khóm hoa vẫn tươi xanh mơn mẩn.

Thốc Đầu Ông mừng rỡ gào vang:

- Không sai. Vì theo lời đồn đại trên giang hồ, mọi cỏ cây quanh nơi Hoạt Độc Nhân di chuyển cũng bị Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân làm cho héo úa. Khóm hoa vẫn tươi xanh, chứng tỏ họ Bạch chẳng hề là Hoạt Độc Nhân như chúng ta sợ. Hay quá.

Lập tức, ba nhân vật tự xưng là Miêu Cương Tam Quái đều đồng loạt tung mình lao vọt qua đầu họ Bạch. Họ hăm hở chạy ra ngoài trang.

Cùng lúc đó, U Minh Nhị Ma cũng lao đi. Chỉ có Hạ Vi Lợi và Thốc Đầu Ông cùng đứng lại với phu phụ Cát Hiểu Kỳ. Họ đang hoang mang đứng nhìn Bạch Nhật Quang, nhân vật không hiểu vì sao lại có những biểu hiện như thể y đã biến thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân, và vừa vô tình gây khiếp đảm cho mọi người.

Bỗng họ nghe từ bên ngoài có một tiếng quát cực lớn vọng vào:

- Miêu Cương Tam Quái kia! Mau ngăn chúng lại, một khi chúng cũng biến thành Lãnh Tuyệt Khí - Hoạt Độc Nhân.

Sau tiếng quát là hàng loạt tiếng chấn kinh vang dội.

Và chỉ một thoáng sau, Miêu Cương Tam Quái thất thế quay lại với thương tích đầy người. Trong đó có một người mang thương thế nghiêm trọng và sinh mạng khó có thể kéo dài.

Hạ Vi Lợi càng thêm biến sắc khi nghe ở ngoài Trang lại có thanh âm khác vọng vào:

- Chúng ta không cần biết bây giờ còn bao nhiêu người ở bên trong vẫn chưa thoát ra. Nhưng lúc này đây chắc chắn họ đều biến thành Hoạt Độc Nhân. Vì đại cục võ lâm, chúng ta cần phải hủy diệt tất cả.

Hạ Vi Lợi kinh hoàng, vội phóng người lao ra.

Nào ngờ chỉ suýt chút nữa Hạ Vi Lợi chạm phải U Minh Nhị Ma cũng đang kinh hoảng chạy ngược vào.

Vừa nhìn thấy họ Hạ, một trong u Minh Nhị Ma liền gầm lên:

- Đây chính là thủ đoạn bỉ ổi của lão Điền thất phu. Người muốn thoát trước khi toàn bộ nơi này bị lũ gia nhân lão Điền phóng hỏa thiêu hủy ư? Đâu dễ thế. Đỡ!

Bị tấn công bất ngờ, Hạ Vi Lợi vội lùi lại, hai tay thì xua loạn:

- Nhị vị đã ngộ nhận rồi. Với thân phận Tổng quản, Hạ mỗi có thể đoan chắc toàn bộ vụ việc này không liên quan đến Điền gia trnag. Hãy ngừng tay nào.

Đột nhiên họ nghe Cát Hiểu Phong cất giọng thỏ thẻ kêu thất thanh:

- Mẫu thân, dãy nhà kia như có người phóng hoả.

Dù chỉ là thanh âm trẻ thơ, nhưng câu nói của Cát Hiểu Phong đối với những người đương diện như hóa thành tiếng sấm nổ bên tai.

Và họ đều nhìn thấy ở dãy nhà phía Đông đang bắt đầu hừng hực lửa.

Cát Hiểu Kỳ vội quàng tay quanh người Cát Hiểu Phong, đồng thời vận lực hô vang:

- Chạy mau. Tất cả chúng ta cùng chạy. nào.

Theo tiếng hô hoán của Hiểu Kỳ, bọn Miêu Cương Tam Quái đành vất lại người duy nhất đã bị thương tích nghiêm trọng, để hối hả cũng những người còn lại lao ra.

Nào ngờ, chính lúc đó họ nghe thanh âm của Điền lão nhân từ bên ngoài vang vào rõ mồn một:

- Cát lão đệ và những ai còn ở bên trong xin hãy lượng thứ cho lão phu. Vì chư vị đã biến thành Hoạt Độc Nhân, để vãn hồi đại kiếp cho giang hồ ắt sẽ do chư vị gây ra, lão phu đành lực bất tòng tâm, bên trong cho gia nhân phóng hoả, bên ngoài thì lập kỳ trận phong toả, ngăn ngừa toàn bộ hậu họa về sau.

Thất kinh, Cát Hiểu Kỳ tận lực gào vang:

- Sự thật không phải như thế đâu. Bạch Nhật Quang, gia nhân của Điền đại hiệp hoàn toàn không phải là Hoạt Độc Nhân. Nếu không tin, Cát mỗi xin mời Điền đại hiệp đích thân vào đây xem xét.

Tiếng gọi của Cát Hiểu Kỳ nào phải nhỏ, thế nhưng ở bên ngoài không hiểu sao vẫn không có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp.

Thấy Cát Hiểu Kỳ định gọi lại nữa, Hạ Vi Lợi vội xua tay ngăn lại:

- Chỉ vô ích thôi Cát đại hiệp à. Kỳ trận của Điền Trang Chủ là biến hóa vô lượng. Chỉ có thanh âm từ bên ngoài lọt vào, kỳ dư mọi thanh âm từ bên trong không hề vang thấu ra.

Cát Hiểu Kỳ rùng mình:

- Càn Khôn Gián Cách Trộn?! Cứ thế này mà nói mấy người chúng ta đây đã lâm cảnh gọi trời không thấy, kêu đất đất chẳng nghe?

Gương mặt của Tổng quản Điền gia trang Hạ Vi Lợi vụt méo xệch:

- Hạ mỗ e đó chính là sự thật.

Nhị Quái Miêu Cương phẫn nộ nhìn Hạ Vi Lợi:

- Người nói thế là lý gì? Bọn ta không biết, người muốn làm thế nào thì tùy nhưng nếu không có cách cứu thoát bọn ta, mạng người cũng hư hỏng.

Hạ Vi Lợi bĩu môi:

- Cảnh ngộ của Hạ mỗ có khác gì chư vị. Nhưng nếu chư vị muốn toàn mạng, chí ít vào lúc này, thì nên làm theo Hạ mỗ nào.

Tư Đồ Lan đã kịp trấn tĩnh, vội lên tiếng:

- Chẳng hay Hạ Tổng quản có diệu kế gì chẳng?

Họ Hạ nhún vai:

- Chúng ta sẽ thoát cảnh bị hỏa thiêu nếu có cách dập tắt ngọn lửa đang càng lúc càng phát mạnh, hoặc giả...

U Minh Nhị Ma đưa mắt nhìn dãy nhà phía Đông:

- Ngọn lửa đã bao trùm toàn bộ ngôi nhà, người định đùa hay sao mà bảo tìm cách dập tắt?

Hạ Vi Lợi cười nhạt:

- Nhưng Hạ mỗ đã nói hết đâu? Vẫn còn cơ cứu vãn nếu chúng ta đừng để những dãy nhà còn lại bén lửa.

Thốc Đầu Ông vội lướt mắt nhìn quanh:

- Hai dãy nhà cạnh đó, ở phía Nam và Bắc e không thể bảo toàn. Chỉ còn dãy nhà phía chính Tây là khả dĩ biến thành chỗ cho chúng ta dung thân.

Vừa nghe đến đây, Hạ Vi Lợi giật mình thảng thốt:

- Dãy Tây sương là nơi Trang chủ phu nhân cùng Điền tiểu thư lưu ngụ. Nguy tai, vẫn không ai nhớ đến họ. Hạ mỗ cần phải đi, xem họ thế nào.

U Minh Nhị Ma ngăn họ Hạ lại:

- Người định một mình tẩu thoát ư? Đừng mong dùng thủ đoạn đó đối với bọn ta.

Cát Hiểu Kỳ cau mặt, giải thích với Hạ Vi Lợi:

- Chúng ta cứ y cách Thốc Đầu Ông vừa đề xuất mà thực hiện. Chỉ cần giữ nguyên vẹn lại dây nhà phía Tây. Hạ Tổng quản sẽ yên tâm hơn nếu quả thật Điền trang chủ phu nhân và quý tiểu thư vẫn còn lưu lại đây như chúng ta.

Hạ Vi Lợi lập tức gật đầu:

- Cát đại hiệp nói rất đúng. Nhưng lúc này cần phải làm gì, mong chư vị góp ý cho. Hạ mỗ quá bối rối, nhất thời không nghĩ ra cách gì.

Tư Đồ Lan bảo:

- Chúng ta mau phân khai, chia nhau ra phá hủy hai dây nhà lân cận. Chỉ có cách đó mới ngăn cách được ngọn lửa bén sang, lan đến dây nhà chính Tây.

U Minh Nhị Ma tán thành:

- Đúng là chỉ còn mỗi cách đó. Thực hiện đi. Nào

Dứt lời, U Minh Nhị Ma cùng Nhị Quái Miêu Cương hăm hở lao đến dây nhà phía Nam và hùng hực phát kình phá hủy từng gian nhà.

Tương tự, phu phụ Cát Hiểu Kỳ và Hạ Vi Lợi được Thốc Đầu Ông giúp sức cũng bắt đầu phá hủy dây nhà phía Bắc.

Do đây là hai dây nhà liền kề với dây nhà phía Đông đang phát hỏa nên sức nóng từ biển lửa cứ hùng hực phủ táp vào mặt mọi người.

Ai trong họ cũng xuất hạn đầy người, bị tro bụi từ biển lửa bết vào và sau đó tất cả bị sức nóng làm cho khô đi, chỉ một thoáng đã đủ biến mọi người thành những hình hài đen nhẻm, lấm lem bụi đất.

Đã thế họ còn phải tận lực bình sinh, phá hủy mọi vật dụng có thể bén lửa ở liền kề dây nhà đang cháy, sức lực của họ dần suy kiệt.

Tư Đồ Lan đang mệt nhoài, bỗng nghe Cát Hiểu Phong hớn hờ gọi:

- Mẫu thân hãy tạm nghỉ tay, hài nhi có đem nước đến cho mẫu thân dùng đây.

Quay người lại, Tư Đồ Lan biến sắc vì nhìn thấy một trong U Minh Nhị Ma đã nhanh tay, chớp ngay trên tay Cát Hiểu Phong số nước quý báu được mang đến bằng cả tấm lòng hiếu thảo.

Đang lo sợ Cát Hiểu Phong vì có phản ứng kháng lại ắt bị gây phương hại, Tư Đồ Lan vụt thở phào nhẹ nhõm khi nghe Cát Hiểu Phong nói một cách vui vẻ:

- Nếu lão bá mệt hơn thì cứ dùng trước. Nước vẫn còn nhiều, tiểu điệt cũng định tuân tự mang đến cho mọi người dùng.

Bầu đựng nước khá to và lão ma sau khi uống no đã ngang nhiên tự dội ướp khắp người. Sau đó lão ném bầu nước rỗng cho Cát Hiểu Phong:

- Nếu sự thật đúng như người nói, hãy mau đưa nước đến cho Nhị đệ ta. Vì trước sau ai cũng có đủ nước để dùng, phải không?

Nước dùng để uống lại đem dội vào người, thái độ của lão Đại U Minh chính Tư Đồ Lan cũng giận.

Thế nhưng, thay vì giận, Cát Hiểu Phong lại bật cười:

- Nước để tắm rửa cũng đủ nữa là. Xem ra sau khi hoàn thành công việc, lão bá cần phải tắm lại cho sạch. Chứ dội thế này, toàn thân lão bá đã bẩn lại càng bẩn thêm, nhìn mà không nhịn được cười.

Đến lúc đó Tư Đồ Lan mới có dịp nhìn lại mình và nhìn qua diện mạo lấm lem của lão Đại, Tư Đồ Lan cố nén cười, vội quát mắng Hiểu Phong:

- Mọi người ai ai cũng bận tay bận chân. Đừng đứng đó nói nhảm nữa, hãy mau đem nước đến cho mọi người dùng đi.

Hiểu Phong gật đầu:

- Hải nhi tự biết chỉ có cách này là giúp cho mọi người. Mẫu thân yên tâm, lần sau hải nhi sẽ đưa nước đến cho mẫu thân.

Sau đó Hiểu Phong vội chạy đi, không hề biết U Minh Lão Đại đang nhìn theo bằng ánh mắt kỳ quái.

Riêng Tư Đồ Lan vì nhìn thấy nên từ lúc đó trở đi cứ len lén nhìn chùng lão Đại, hầu kíp can thiệp nếu lão ma bất ngờ có hành vi tà ác đối với Hiểu Phong.

Được Hiểu Phong nhanh tay nhanh chân tiếp nước, độ một khắc sau toàn bộ hai dãy nhà ở phía Nam và Bắc đã bị mọi người triệt hạ.

Họ chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì từ bên ngoài lại có thanh âm vang vào:

- A Di Đà Phật, xem ra ngọn lửa đã bị chặn đứng, những Hoạt Động Nhân bên trong đó chưa thật sự bị hủy diệt.

U Minh Lão Đại phẫn nộ hét vang:

- Lão trọc Giác Tuệ mau câm miệng lại. Bằng không, chó trách bọn ta lôi cả mười tám đời tổ tông lữ trọc bọn người ra thóa mạ đó.

Và Lão Đại càng phần nộ hơn khi nghe rõ thanh âm của Điền lão nhân vang vào:

- Giác Tuệ thiên sư sẽ không lo ngại nữa nếu biết rằng bên trong kỳ trận lão phu đã cho người chon rất nhiều hỏa dược. Những Hoạt Độc Nhân trong đó dù có liễu lĩnh xông ra cũng không thoát khỏi kết cục bi thảm. Chỉ hận một điều là đến cả thê nhi lão phu cũng thúc thủ, không có cách nào cứu vãn.

Quần hùng các võ phái có lẽ vẫn đứng bên ngoài, họ hò reo:

- Điền đại hiệp dám vì đại nghĩa diệt thân, giúp võ lâm tiêu trừ đại kiếp. Công đức này là vô tiền khoáng hậu, tuyệt đối không ai sánh bằng.

Tiếng quần hùng hò reo nếu có làm Hạ Vi Lợi và phu phụ Cát Hiểu Kỳ rúng động do họ đã lâm vào tuyệt lộ, thì lại làm cho U Minh Nhị Ma phần nộ. Cả hai rống lên, trút mọi giận dữ vào những lời thoát mạ, không chút úy kỵ cho dù đứng cạnh còn có Tư Đồ Lan là nữ nhân và Cát Hiểu Phong chỉ làm đứa bé chưa am hiểu chuyện đời.

Không muốn tâm trí non nớt của Cát Hiểu Phong bị vấy bẩn, Tư Đồ Lan vội cùng Cát Hiểu Kỳ đưa Hiểu Phong lánh vào dãy nhà duy nhất còn lại. Họ theo chân Hạ Vi Lợi đi tìm Điền phu nhân và Điền Tú Tú tiểu thư.

- o O o -